

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr.19.358 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2008 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 15 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 7 oktober 1996 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze eerste asielaanvraag wordt afgesloten op 11 december 1996 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 2 april 1997 wordt verzoekster moeder van een dochter K.

Op 3 augustus 1998 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze wordt afgesloten op 16 maart 1999 met een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van verblijf.

Op 22 februari 2001 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 september 2001 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 5 februari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt bevonden.

Op 19 juli 2002 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 november 2002 dient verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 22 maart 2005 dient verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 6 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij gesteld wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen daar verzoekster niet aangetroffen werd op het door haar opgegeven adres.

Op 17 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige kinderen A. en K., een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1996 in België verblijft, vloeiend Nederlands spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft, dat het gezin over een uitgebreid sociaal netwerk in België beschikt en integratieverklaringen voorlegt, dat de kinderen perfect Nederlands spreken en veel Belgische vriendjes hebben, het feit dat betrokkene een dagvaarding tot echtscheiding heeft ingesteld, op gesprek is geweest bij de dienst Slachtofferhulp, de dochter van betrokkene in België geboren is, een dochter heeft die naar de muziekacademie gaat, beide dochters gedoopt zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 07.10.1996 een eerste maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 11.12.1996 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 12.12.1996. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 12.12.1996 tot 03.08.1998 illegaal in België. Op 03.08.1998 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 16.03.1999 afgesloten met de beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw K. (...) vroeg op 10/05/1999 opnieuw asiel aan, welk opnieuw negatief eindigde. Zij verblijft bijgevolg sindsdien illegaal op het Belgische grondgebied. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg – namelijk bij de Belgische ambassade in Moskou conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 – omwille van het feit dat zij zich zou moet aanmelden bij de lokale autoriteiten om zich te laten registreren en dat zij daar problemen zou kunnen ondervinden omwille van haar origine, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat betrokkene immers niet verplicht wordt zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kan opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven. De verwijzing naar rapporten van de Human Rights Watch en het U.S. Department of State kunnen bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden aangezien betrokkene haar aanvraag kan indienen vanuit Armenië of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven. Er dient opgemerkt te worden dat de aangehaalde rapporten gaan over de algemene toestand te Rusland en dat betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt dewelke aantonen dat haar mensenrechten aangetast zouden worden indien zij zich zou aanmelden bij de lokale autoriteiten te Rusland.

Betrokkene zou haar aanvraag niet kunnen indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor nog een andere eventuele plaats van oponthoud in het buitenland aangezien betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel zou beschikken. Deze bewering kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanzien aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt. Het staat betrokkene bovendien vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar

machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene haalt immers aan dat ze geen contact meer heeft met haar ex-partner en dat ze volledig en alleen instaat voor de opvoeding en het onderhoud van de kinderen.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag dewelke bepaalt dat een staat een kind niet tegen zijn wil en belang mag dwingen tot een scheiding van een ouder kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verplichte scholing van haar beide kinderen vond steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De moeder heeft, zoals reeds gesteld, vrijwillig beslist om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Daardoor kan de bewering dat een eventuele terugkeer een drama zou zijn voor de kinderen en dat de kinderen amper de Armeense taal zouden beheersen, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de moeder haar kinderen zelf in de situatie gebracht heeft waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer. De moeder heeft haar kinderen tegen dit risico dienen te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Ook de bewering dat het schooljaar van de kinderen zou verloren gaan en de verwijzing naar de Raad van State die dit meermaals gekwalificeerd heeft als een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt.

Betrokkene beweert dat haar verblijf geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan een situatie in een arrest van het EHRM. Het is aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Aangaande het argument dat betrokkene niemand heeft om naar terug te keren: er werd in 1999 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene, betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) en art. 29 kan niet weerhouden worden daar betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten bij een negatieve beslissing in haar asielprocedure. Het feit dat haar kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Daarenboven kan betrokkene gebruik maken van de schoolvakanties teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst.

Mevrouw haalt verder aan dat haar gezin verkeerd werd ingelicht ten tijde van de regularisatieprocedure van begin 2000 en dat zij een grote kans hadden om geregulariseerd te worden. Het aangehaalde argument dat betrokkene geen regularisatieaanvraag indiende volgens de wet van 22/12/1999 omdat zij verkeerd geadviseerd zou zijn is echter het resultaat van haar eigen houding op dat moment en vormt evenmin een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster stelt dat een gedwongen terugkeer voor onbepaalde duur een disproportionele maatregel zou zijn; er dient opgemerkt te worden dat er niet gevraagd wordt van betrokkene dat ze voor onbepaalde duur naar Armenië terugkeert, enkel dat ze de aanvraag om machtiging tot verblijf indient via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkene en die van haar kinderen geen redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid kunnen ingeroepen worden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)

Op 15 juli 2008 werd aan verzoekster en haar kinderen de beslissing betekend van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning.*
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.*

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel betwist verzoekster de motivering van de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat haar op 15 juli 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Zij stelt dat dit bevel tegelijkertijd aan haar minderjarige dochter werd betekend, dat het evident is dat een betekening of kennisgeving aan een minderjarig niet zomaar kan. Zij vervolgt dat het er in de motivering van het bevel niet vermeld wordt wat onder art. 6 moet worden verstaan en er zelfs niet vermeld wordt op welke wet of bepaling dit teruggaat. Daarenboven gaat volgens verzoekster de motivering van het bevel niet op wat haar dochter K. betreft daar zij nooit het voorwerp van een procedure heeft uitgemaakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr.

132.710; RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, dat betrokkene niet als vluchteling werd erkend en dat betrokkene reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel, dat ze hieraan geen gevolg heeft gegeven en nog steeds illegaal in het Rijk verblijft. In de bestreden beslissing wordt tevens vermeld op welke wettelijke basis, in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, deze beslissing is gesteund. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Betreffende de opmerking van verzoekster dat bij het in de motivering vermelde artikel 6 niet wordt aangeduid op welke wet of bepaling dit artikel teruggaat, wijst de Raad erop dat de motivering "*langer in het Rijk te verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn*" een letterlijke weergave is van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarnaar de onderhavige motivering, als wettelijke basis waarop de bestreden beslissing is gesteund, verwijst. Het is derhalve duidelijk dat dit artikel, artikel 6 van de Vreemdelingenwet betreft. Aangaande de opmerking van verzoekster dat in deze motivering niet wordt vermeld wat onder artikel 6 moet worden verstaan, wijst de Raad er evenwel op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster stelt dat het niet evident is dat een beslissing aan een minderjarige wordt betekend en dat de motivering van het bevel niet opgaat wat haar dochter K. betreft daar zij nooit het voorwerp van een procedure heeft uitgemaakt, voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing betekend werd aan verzoekster en niet aan haar minderjarige dochter K., zodat het argument als zou een betekening aan een minderjarige niet zomaar kunnen, niet opgaat. Ten tweede wenst de Raad erop te wijzen dat minderjarige kinderen het statuut van hun ouders volgen en hierdoor in casu zich in dezelfde verblijfssituatie bevinden als hun moeder. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat verzoeksters kritiek als zou het bevel niet opgaan voor haar dochter daar zij nooit voorwerp heeft uitgemaakt van de procedure, feitelijke grondslag mist, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op 3 augustus 1998 vluchteling verklaarde samen met haar dochter K., geboren op 2 april 1997 en verder nog blijkt dat ook ten aanzien van de minderjarige dochter K. op 16 maart 1999 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De

gemachtigde van de minister heeft aldus op basis van de juiste feitelijke gegevens, correct en op kennelijke wijze geoordeeld dat het bestreden bevel en de daarin opgenomen motivering ook geldt ten aanzien van verzoeksters minderjarige dochter K. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een tweede onderdeel betwist verzoekster de motivering van de eerste bestreden beslissing, namelijk de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Zoals reeds gesteld, heeft de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het

buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buiten-gewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

De Raad wenst er opnieuw op te wijzen dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan de elementaire rechten in een staat. Verzoekster verzet zich tegen het deel van de motivering dat stelt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden. Verzoekster stelt dat het doel van een regularisatieaanvraag precies is het omzetten van een illegaal verblijf in een legaal verblijf, dat het omgekeerde voorhouden tegen elke logica is, dat er wellicht dagelijks mensen die in illegaal verblijf verkeren, geregulariseerd worden. Zij sommeert de verweerder om te bevestigen dat uit langdurig illegaal verblijf geen regularisaties kunnen volgen terwijl verzoekster ervan uitgaat dat wanneer zij één voorbeeld kan geven waaruit blijkt dat een persoon die langdurig illegaal in België heeft verbleven en geregulariseerd werd, dit ook voor haar van toepassing moet zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster met dit betoog geen schending van de motiveringsplicht aantoonst nu zij niet aantoonst dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeert om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Het is inderdaad zo dat mensen uit illegaal verblijf kunnen geregulariseerd worden volgens de procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze procedure houdt echter, zoals reeds werd uiteengezet, een dubbel onderzoek in. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werden geen buitengewone omstandigheden aangetoond, zodat een onderzoek ten gronde overbodig was. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat uit illegaal verblijf op zich geen rechten kunnen geput worden. Ter verduidelijking duidt de Raad erop dat inderdaad mensen uit illegaal verblijf soms geregulariseerd worden in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit wanneer hun aanvraag ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dus wanneer in de eerste plaats door bedoelde individuen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, wat in casu niet het geval is, zoals de verweerder terecht motiveerde. Aldus wordt een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt.

Verder stelt verzoekster dat zij een aanvraag zou moeten indienen in de ambassade van hun verblijf, dat zij thans meer dan 12 jaar in België verblijft zodat dit argument niet opgaat. Anderzijds is, naar haar mening, een aanvraag in Moskou praktisch onmogelijk en dient er rekening gehouden te worden met de concrete situatie, namelijk dat verzoekster een gezin vormt met haar 2 kinderen terwijl haar jongste kind in België is geboren en als dusdanig ook nooit geregistreerd werd in het land van herkomst. Verzoekster vervolgt dat de kinderen in België naar school gaan en dit tot ieders tevredenheid, dat het evident is dat een verblijf voor onbepaalde periode een onderbreking in deze opleiding zal veroorzaken die niet in verhouding staat tot het gewenst effect dat men kan verkrijgen door zelf naar de Belgische ambassade in Moskou te gaan, dat een verwijdering van hun schoolomgeving alleen maar nefaste gevolgen kan hebben zodat de getroffen beslissing buiten elke proportie is.

Waar verzoekster van mening is dat hun verblijfplaats België is en het argument dat zij haar aanvraag dient in te dienen op de ambassade van hun verblijf aldus niet opgaat, kan niet gevolgd worden, nu de bestreden beslissing dienaangaande stelt wat volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

En:

“(…) na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kan opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven.(…)”

Aldus stelt de bestreden beslissing niet als zou zij haar aanvraag dienen in te dienen op de ambassade van haar ‘land van verblijf’, doch wel dat zij de gewone procedure of reguliere weg dient te volgen en de aanvraag tot machtiging tot verblijf dient in te dienen via de diplomatieke of consulaire post of ‘bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland’ of ‘vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied’. Beide

uitdrukkingen duiden duidelijk op het land van herkomst of het buitenland, zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat haar verblijfplaats België is en het argument dat zij haar aanvraag dient in te dienen op de ambassade van hun verblijf aldus niet opgaat. Bovendien wijst artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds geciteerd, er duidelijk op dat behoudens buitengewone omstandigheden, de machtiging tot verblijf door de vreemdeling aangevraagd moet worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar verzoekster stelt dat een aanvraag indienen in Moskou praktisch onmogelijk is, er rekening dient gehouden te worden met de concrete situatie en een verblijf voor onbepaalde periode een onderbreking in de opleiding van de kinderen zal veroorzaken die buiten proportie is, herhaalt verzoekster enkel wat zij reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gesteld. Aldus lijkt verzoekster een herbeoordeling te vragen van haar aanvraag, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Zoals reeds gesteld immers, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Wat betreft de praktische onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

" Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg – namelijk bij de Belgische ambassade in Moskou conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 – omwille van het feit dat zij zich zou moet aanmelden bij de lokale autoriteiten om zich te laten registreren en dat zij daar problemen zou kunnen ondervinden omwille van haar origine, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat betrokkene immers niet verplicht wordt zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kan opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven. (...) "

De Raad stelt vast dat verzoekster dit motief niet betwist. Verzoekster maakt met haar betoog dienaangaande niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze besloot dat 'de praktische onmogelijkheid in Moskou een aanvraag in te dienen', 'concrete situatie' en de 'onderbreking van de opleiding' geen buitengewone omstandigheid vormen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De motieven van de bestreden beslissing zijn in rechte en in feite aanvaardbaar. Een schending van het motiveringsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8, 1ste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM).

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een manifeste inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, dat voornoemd recht primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering, dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen de bestreden beslissing, dat deze in strijd is met artikel 8 van het EVRM en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen, dat het evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt.

In de repliekmemoirie stelt verzoekster nog dat het EVRM primeert op de nationale wetgeving, zelfs zo deze van openbare orde is, dat een afwijking van het EVRM slechts mogelijk is voor zover die grond vindt in het EVRM zelf, dat in casu enkel wordt geschermd met het feit dat de vreemdeling gecriminaliseerd wordt en afgeschilderd wordt als een persoon die correctionele straffen moet ondergaan, dat niet evident is dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM onmogelijk wordt gemaakt, wat zeker niet de bedoeling is geweest van de verdragssluitende partijen. Verzoekster is verder van mening dat zij niet kunnen verweten worden dat voor hen de belangen van het gezin primeren en dat zij aldus ook zo handelt, dat dit niets te maken heeft met natuurlijke verantwoordelijkheidszin maar inherent is aan een gezinsleven, dat eenieder het beste voor zijn gezin beoogt en dit principe aldus geschonden wordt door de verweerder.

De Raad merkt op dat verzoekster met deze theoretische uiteenzetting en algemeenheden niet aantoonde waarom de bestreden beslissing het artikel 8 van het EVRM zou schenden. Verzoekster stelt enkel dat er een recht is op een gezinsleven en dat er met een gezin in volle ontwikkeling niet kan worden gesold en dat hen niet kan verweten worden de belangen van hun gezin te laten primeren. Zij toont echter op geen enkele wijze aan waarom de beslissing dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet in België kan worden ingediend en dient te gebeuren in het land van herkomst, het recht op een gezinsleven schendt. De bestreden beslissing is evenwel gericht tegen zowel verzoekster als tegen verzoeksters minderjarige dochters zodat de eenheid van het gezin niet in het gedrang komt (uit de stukken van het administratief dossier blijkt verzoekster in de echt gescheiden te zijn van haar echtgenoot) en dan ook niet kan ingezien worden op welke wijze er met het gezin, als entiteit op zich, wordt gesold. Er dient ook op gewezen te worden dat de verweerder dienaangaande aldus terecht motiveerde:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene haalt immers aan dat ze geen contact meer heeft met haar ex-partner en dat ze volledig en alleen instaat voor de opvoeding en het onderhoud van de kinderen.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Een schending van het recht op een gezinsleven zoals voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna verkort geciteerd het Kinderrechtenverdrag).

Aangaande artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag stelt verzoekster dat dit artikel door België werd goedgekeurd en dat het dient gerespecteerd te worden. Uit voornoemd artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag leidt verzoekster af dat het belang van het kind derhalve primeert. Zij stelt dat het evident is dat de genomen beslissing ingaat tegen deze bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen maatregel van weigering en uitwijzing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren, namelijk dat het kind samen met haar moeder een gezin kan vormen in België.

In de nota met opmerkingen antwoordt de verweerder dat verzoekster geen middel uiteenzet dat betrekking heeft op de motivering van de bestreden beslissing, dat verzoekster met het louter verwijzen naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet duidelijk maakt op welke wijze deze artikelen geschonden worden. Hij stelt dat bovendien in de bestreden

beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar het feit dat het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en dat verzoekster er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kan beroepen. Hij verwijst hiervoor naar het arrest nr. 100.509 van 31 oktober 2001 van de Raad van State en concludeert dat de in de bestreden beslissing weergegeven motivering geen schending uitmaakt van de ingeroepen rechtsregel.

In haar repliek op de nota met opmerkingen, die volgens verzoekster in antwoord op hun derde middel ontwijkend beargumenteerd is, stelt verzoekster dat het principe vervat in het Kinderrechtenverdrag nochtans duidelijk is, dat de draagwijdte die verweerder toekent aan het geciteerde arrest van Raad van State een schending inhoudt van artikel 6 Gerechtelijk Wetboek, dat inderdaad ieder geschil individueel beoordeeld dient te worden en dat door zich te steunen op dit arrest, dit laatste verheven wordt tot een algemene regel en als regel geldende beschikking. Verzoekster stelt dat zij concreet heeft aangeduid dat haar kinderen beter af zijn in België dan in het land van herkomst, en dat het omgekeerde beweren een wereldvreemd beeld is, dat zij trouwens al twaalf jaar in België is en haar kind hier jaren geleden is geboren en geen enkele band heeft met het thuisland nu haar thuis en het enige land waar ze ooit verbleven heeft België is. Zij verwijt de verweerder dit feit over het hoofd te zien en stelt zich de vraag welke toekomst een land als Armenië te bieden heeft aan een kind dat tien jaar terug in België is geboren en hier steeds verbleven heeft en hier schoolging. Zij concludeert dat als al haar vriendjes en vriendinnetjes in België verblijven, België het land is dat voor haar een natuurlijke omgeving meebrengt, dat de verweerder redelijk dient te zijn.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij dit middel, gelet op het feit dat de vordering niet namens de kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) merkt de Raad op dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De Raad stelt vast dat de schending van artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek voor het eerst wordt aangevoerd in de repliekmemoirie. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst op ontvankelijke wijze aangevoerd worden in een repliekmemoirie indien het middel niet kon aangevoerd worden in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens niet bekend waren tenzij het middel de openbare orde raakt. Verzoekster toont niet aan waarom zij dit middel, dat de openbare orde niet raakt, niet heeft aangevoerd in haar verzoekschrift.

Het derde middel is onontvankelijk.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het legaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat zij reeds vroeger een aanvraag overeenkomstig het toenmalig artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard, dat het dan ook niet opgaat een aanvraag in identiek dezelfde omstandigheden onontvankelijk te verklaren.

In de repliekmemoorie stelt zij de in september 2001 ingediende aanvraag ontvankelijk werd verklaard omdat er toen buitengewone omstandigheden in aanmerking zijn genomen, dat de omstandigheden waarin verzoekster thans de aanvraag heeft ingediend niet anders zijn dan toen zodat de buitengewone omstandigheden thans dan ook moeten aanwezig zijn. De verweerder wordt door verzoekster gesommeerd uit te leggen waarin de omstandigheden waarin verzoekster thans verblijft, gewijzigd zijn ten aanzien van deze van 2001.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet van 24 september 2001, blijkt dat verzoekster inderdaad minstens dezelfde buitengewone omstandigheden aanhaalde als in haar huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17 oktober 2007, namelijk:

- *België heeft geen diplomatieke post in Armenië, zodat men zich moet wenden tot ambassade in Moskou*
- *Geen geldig internationaal paspoort, nodig voor toegang tot Rusland (enkel in aanvraag van 24 september 2001)*
- *Dus nieuw Armeens paspoort nodig, neemt veel tijd in beslag (enkel in aanvraag van 24 september 2001).*
- *Conform de Russische verblijfswetgeving kan geen verblijfstitel verkregen worden die haar zou toelaten op legale wijze gedurende meer dan drie maand in Moskou te verblijven*
- *Bij aankomst te Moskou: melden bij lokale politionele autoriteiten voor registratie en aanvraag indienen teneinde verblijfstitel te bekomen die zou toelaten te verblijven op legale wijze gedurende meer dan drie maanden (Propiska-systeem)*
- *Onzeker of deze aanvraag ingewilligd zou worden, gezien de autoriteiten de neiging hebben dergelijke aanvragen af te wijzen ten aanzien van personen vanuit de Kaukasus, dat onafhankelijke bronnen dit bevestigen*
- *Niet verkrijgen van verblijfstitel = aanvraag kan niet in Moskou = aanvraag kan niet elders gebeuren want ambassade in Moskou is als enigste bevoegd*
- *Het niet beschikken over een niet-precaire verblijfstitel in een derde land*

Hoewel de ingeroepen omstandigheden nagenoeg dezelfde zijn, geven de motieven van de bestreden beslissing immers duidelijk aan waarom de omstandigheid dat er geen Belgische ambassade in Armenië is en aldus de ambassade in Moskou bevoegd is voor verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf, heden niet beschouwd wordt als buitengewone omstandigheid en dit als volgt:

“Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg – namelijk bij de Belgische ambassade in Moskou conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 – omwille van het feit dat zij zich zou moet aanmelden bij de lokale autoriteiten om zich te laten registreren en dat zij daar problemen zou kunnen ondervinden omwille van haar origine, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat betrokkene immers niet verplicht wordt zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kan opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven. De verwijzing naar rapporten van de Human Rights Watch en het U.S. Department of State kunnen bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden aangezien betrokkene haar aanvraag kan indienen vanuit Armenië of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven. Er dient opgemerkt te worden dat de aangehaalde rapporten gaan over de algemene toestand te Rusland en dat betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt dewelke aantonen dat haar mensenrechten aangetast zouden worden indien zij zich zou aanmelden bij de lokale autoriteiten te Rusland.”

De bestreden beslissing stelt dus dat uit informatie aldus blijkt dat betrokkene niet verplicht wordt zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de

Belgische ambassade aldaar en dat de verwijzing naar rapporten niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanzien worden aangezien betrokkene haar aanvraag kan indienen vanuit Armenië of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kan verblijven. Dit motief wordt op zich niet betwist. Zoals reeds aangegeven, toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de minister om te besluiten dat de aanvraag van 17 oktober 2007 onontvankelijk werd verklaard. Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de omstandigheid, die voorheen aanvaard werd als buitengewoon, nu zijn buitengewone karakter verloren heeft, waardoor de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk redelijk wijze de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 oktober 2007 onontvankelijk kon verklaren.

Wat betreft de aangevoerde schending van het legaliteitsbeginsel, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.